

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA, PORTAT A CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

¡A PÈNDRE LAS AYGUAS!

¡Sembla impossible la manera com en pochs anys cambian las cosas en lo món! En algun temps, quan un deya: «vaig á pèndrer las ayguas», tothom qui 'l sentia pensava: «aquet no gasta bona salut.» Ara, quan se sent dir á un «vaig á las ayguas de la Puda, Banyolas, S. Hilari, Ribas, Argenton ó altrás,» los que 'l senten quasi poden assegurar que está bo de salut y es probable que també de butxaca.

Totas las cosas són lo mateix: avans era criticada la senyoreta que duya pentinat ab anyadits, y ara senyalariam ab lo dit, si ho sapiguessiam, á la que no 'n porta. Es que avans sols se 'n portavan per necessitat y ara per moda.

De la mateixa manera avans sols per necessitat s' anava á pèndrer las ayguas; ara la necessitat es una cosa escepcional. La moda, aquesta desvergonyida que per tot se fica sense com va ni quant costa, s' ha ficat en si la gent deurian ó no anar á pèndrer las ayguas. Si, senyors: la moda, aquesta cap de pardalets, s' ha posat cara á cara devant de la salut y li ha dit: jey, aquí vull manar jo! ¡Y no 's pensian que siguián pochs los que mes s' estiman gastar modas que gastar salut! Encara mes: fins n' hi ha que per gastar modas, se malgastan la salut.

Aixís passa en lo punt de que estém tractant. Per seguir la corrent, molts van á aques-

tas ó á aquellas ayguas; quan hi són, las prenen sense cap necessitat y un any que no hi puguian anar, se ressenten de la falta. Velshi aquí com l' anar á pèndrer, se converteix en anar á pérdrer.

Encara aquets, si no esperavan pérdrer, tampoch esperavan cap ganancia y l' engany no 'l tenen del tot complert.

Las senyoretas, en general avispadas en tot menos en lo que mes deurian serho, van á las ayguas ab la mira de guanyarhi un marit y lo únich que hi guanyan es gran cantitat de coqueteria, que es la perdua de mes funestos resultats per una noya. ¡Senyoretas, senyoretas, no es pas á las ayguas lloch á propósit pera pescar!

Anem á contar alguna coseta de las que passen en aquets llocs.

En lo establiment acostuma á haberhi un saló ab un piano, punt de reunió de totas las vespradas dels jóvens y las mares. Allí 's toca 'l piano, allí 's canta, allí 's balla, allí 's juga. Los respetables pares, s' estan en un saló de l' altra part del establiment fent lo solo ó 'l tresillo, y entre basa y basa comentan lo *diari de 'n Brusi*, que per qui tingua prou humor per entretenirshi, cada número dona lloch á bona cosa mes de comentaris que totas las lleys romanas en un plegat.

Deixem estar als bons senyors que, ab las capsetas de polvo demunt la taula, juguian y parlian tranquilament, y tornemsen al saló del piano, que avuy nos estimem mes passar lo rato entre 'ls jóvens que entre 'ls vells.

Després de una pila de prechs del un y del

altre, la senyoreta Elvira s' assenta devant del piano y al sèn costat s' hi porta una cadira en Paco, ab l' objecte, ó millor dit ab la escusa, de girar los fulls de la solfa. La Elvira se disposa á tocar un *nocturno*, que per ferloshi véurer si es romántich, bastará dirloshi que tè per lámina un desmay que cubreix ab sas caigudas brancas la tomba de dos amants desgraciats. Lo títol es: *El lloron de la tumba*.

La pianista fa dos ó tres escalas preparatorias ab tota la forsa dels seus dits pera reclamar lo silenci, pero ¡ca! Las mares per un cantó han armat, y no la deixan aixís com aixís, la conversa sobre la diferencia de las criadas d' ara, ab las de dotze ó setze anys enderrera, fentse creus de véurer la degradació que ha suferit lo servey; no sabentse avenir de que l' aumnet de la soldada estiguia en rahó inversa de la bondat de las minyonas. Per altra part, los jóvens s' han engrescat constantse propias aventuras del carnestoltas passat en los balls del Liceo.

Es inútil advertir que tant las mares com los jóvens, s' han oblidat completament de que per cada mentida hi han set anys de purgatori.

Al últim, la pianista se convens de que no está á la seva ma lo ferse escoltar mes que pel que tè al sèn costat, y comensa 'l *nocturno* girant en blanch los seus ulls negres, ó mirant apassionadament al sostre y á n' en Paco á cada *frasse languida* que ecsecuta. En Paco va girant full demostrant ab sas acilituts d' estirar lo coll, obrir la boca y tancar los ulls, que li

entra fins al cor cada nota produhida per aquelles dugas manetas que ab penas y travalls arriban á octava.

La mare de la Elvira, que es l'única de tots que se ha proposat escoltar á la seva noya, s'está en un cantó de sofà pesant figas.

S'acaba 'l nocturno, en Paco aplaudeix, tothom alsa 'l cap y tots se posan á aplaudir, de manera mes sembla que aplaudeixen las palmadas de'n Paco, que 'l mérit de la pianista. ¡Pót ser sí! perque mal poden aplaudir lo que no han sentit.

Pero vagian per lo que vullguian, los aplausos, la pianista se 'ls apropia, y tota sofocada, dóna las gracias als amables *aplaudors*, si no oyents.

—Ara que toquia un xiquet la Lluisseta, diu l'Elvira abandonant lo tamboret del piano. Vamos: aquellas americanas tan bonicas.

La Lluisseta s'assenta al piano, y en Paco, per atenció, no 's pót mórur; déu quedar-se allí á girar full. L'Elvira no s'entent de reclas de cortesia, se pica de véurer que 'n Paco no la segueix, y ¡adios Madrid! en Paco ja ha acabat per ella. Mentrestant lo pobre Paco 's distreu sentint com l'Elvira riu y enrahona ab altres y quan va per girar full, trova que la Lluisseta se l'ha tingut de girarella mateixa.

Y aixins, tocant lo piano y cantant passen las vespradas que es un gust!

Aixó si no 's juga á prendas, joch que dóna ocasió á un sens fi de celos, que molts vegadas són las caretas ab que tapa son desvergonyiment la coqueteria.

Y no hi ha mes: en aixó poch mes ó menos consisteix la moda d'anar á péndrer las ayguas.

S'acaba la temporada, tothom va venint cap á Barcelona, arriba l'ivern y un dia 's troban passejant pel saló del Liceo la Elvireta y la Lluisseta. S'aturan, se preguntan per la salut y 's despedeixen. Encara no 's giran las esquenas, l'Elvira diu á la seva mare:

—¡A tants que va fer l'amor aquesta, durant la temporada de péndrer las ayguas, y al últim s'ha quedat sense cap!

Y la Lluisseta al mateix temps está dient á sa mare.

—¡Aquesta al estiu prou se pensava replegar en Paco y després á en Carlos y després á en Rossendo, pero al cap y al fi se 'ls té de mirar!

Aixó no 'ls estranyia gens: las senyoretas, no sè si també es efecte de la moda, són lo nunci de las sevas mateixas flaquesas.

Si algun duenyo d'establiment d'ayguas llegeix aixó, de segur que llessant lo periódich diu:

—¡Ves aquet per qué 's té de venir á ficar en lo que no li demanan! ¡Pót ben dir que la moda es desvergonyida! ¿Qué sab ell si...?

—No 's crema, home, no 's crema, jo li contesto. ¿Creu vosté que una criatureta com Lo NOY DE LA MARE, pót posar cap obstacle de pes á la corrent de la moda? ¡Ca, home, ca! Ya veurá vosté com dintre poch dias, tindrà l'establiment plé de gent que espera ab can-daletas l'anar á péndrer las ayguas.

L'AVI.

LO ÚNICH AMICH.

He vist en tota ma vida
Un sol amich verdader;
Y encara que siga un sol
Los juro que val per cent,
Que es de aquells que van escassos
Com las unsas pels carrers.
Ja la amistat no es mentida,
Ne tinch lo exemple patent;
Ab lo que vaig á contarlos
Ho podrán véurer vostés.

Desde petits quan jugavam
A redolins ó al osset,
Sempre junts nos hem trovat;
No 'ns hem deixat un moment.
Dormim en un mateix llit,
En una taula menjem,
En begudas y en viandas
Nos agrada lo mateix,
Y encara que poch n'hi haja
Es cert que may disputem.
Ni may ho hem fet: ni 'ls amors
Han mudat nostre voler;
Fora de mí no pót viurer,
Ni jo puch estar sense ell.
Quan me 'n vaigi al altre barri,
Ell se 'n hi anirà també.
Se alegra quan jo me alegro,
Quan estich trist, se entristeix,
Las feridas que á mí 'm fan
En lo mitj del cor las reb.

Si 'm trovo necessitat
Me dóna los seus diners,
O va á demanarne als altres,
Com si de ell sol se tractés.
Jo per ma part no permeto
Que ell estiga en la escassez,
De modo que es impossible
Que lo meu no siga seu.

Dóna sa ma y sa confiansa
Al que 's titula amich meu;
Al que 'm té mala volensa
Li paga ab aborrimient.

Quan me enamoro de alguna
Ell fa l'ós en lo carrer,
Ell dessota dels balcones
Hi gasta tot lo seu temps.
Ell entreté la minyona,
Me disculpa si se ha ofés,
O de la futura sogra
Las rabias tranquil sufreix.
Es tal la afició que 'm porta
Que fa tot lo que 'm veu fer.
Solament perque ho 'so jo,
Ell se conserva solter;
Y de segur, quan arribia
Jo á pensar en casament,
Se arreglará ab la mateixa
Que jo, y en lo mateix temps...

Després de aixó, ja puch dirlos
Que est amich es... JO MATEIX.

Lo cusí.

FUNCIONS.

Aquesta senmana sí que no tindriam rahó en queixarnos, perque las funcions han sigut molts y variadas.

En lo teatro dels Camps Elíseos, *Los mosqueters de la reina* han surtit d'alló d'alló. La música es agradable y 'ls cantants lo saben interpretar deliciosament. La orquesta y 'ls coros corren parellas ab los cantants. En quant á vestits, sobre tot los de las primeras parts, pót dirse que l'hermosa ópera de Halevy ha sigut presentada ab luxo. Fins ara quantas representacions s'han donat de *Los mosqueters*, han sigut tantas bonas entradas, y continuarán essentho mentras se representian.

No diem res de las varias zarzuelas que en lo mateix teatro s'han representat, perque són vellas y nosaltres no 'ns ocupem de cosas vellas quan podem ocuparnos en jóvens.

Per aquesta rahó tampoch enrahonarem de la zarzuela del teatro de Varietats. En aquet local funciona la companyia catalana que tants bons ratets nos fa passar en ivern al Odeon, y té anunciadas algunas obras novas. Quan se representian ja 'ls ne sabrem dir alguna coseta, perque nosaltres per tot trayem lo nas.

En lo Prat Catalá hi actúa una companyia d'ópera italiana á mitja pesseta l'entrada, que segons diuen será aumentada ab alguna bona part.

Pero lo que tothom espera ab ansia, es la companyia dirigida pel famós trágich D. Ernest Rossi. La fama d'aquest artista y las tragedias que té en lo seu repertori, nos fan augurar una série d'entradas, que Dèu nos ne dó, per l'empresa del «Prado Catalan.»

¿Quín gelós no anirà á véurer l'*Otelo*?

¿Quín estudiant deixarà d'aplaudir lo *Campañer de Londres*?

¿Quín cadet faltarà á admirar lo *Cid*?

Que 'l poguem aplaudir aviat, senyor Rossi.

Ja que parlem de funcions, no podem prescindir del exámen-concert dels deixebles del Liceo. En ell alguns alumnos varen donar probas dels seus progressos fentse aplaudir per la concurrencia lluida que va assistir al acte.

Lo NOY DE LA MARE, amich de la juventut que s'afanya per saber, també 'ls aplaudeix ab tota la forsa de las sevas manetas.

¡Encara no hem parlat de la funció mes elevada! La aereonauta M. Poitevin va aixecarse del Torin dintre de una cistella penjada en lo seu bonich globo. Los que dónan aquesta classe de funcions, nos deuen tenir per poca cosa, perque 'ns veuen tant *petits*, pero pensian que quant mes *petits* nos veuen, mes *petits* veyem á n'ells. Després, que aixó del globo es com tot: quant mes alt puja de mes alt cau.

La senyora Poitevin va cóurer devant de Badalona y un senyor que se la mirava també va cóurer del caball.

Y altras caigudas també hi han hagut de las que no 'ns ocuparém, pera abreviar.

L'ONCLE.

BANYS

(per T. Padró.)

Mar vella.

L'olla.

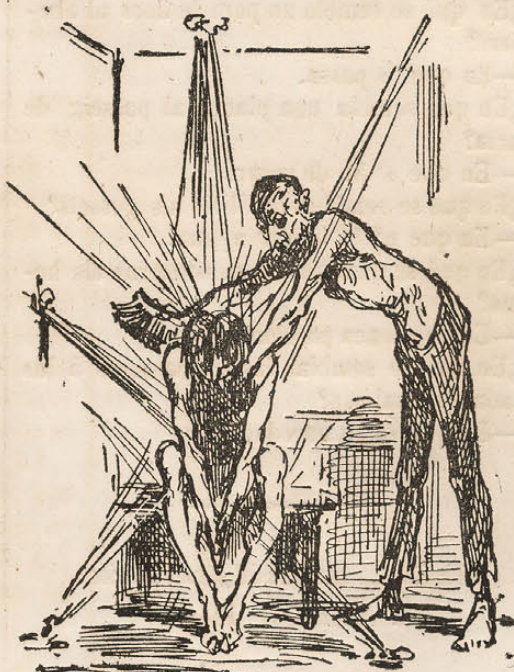
Barracas.

S^{nt} Bertran.

Bany de pila.

Bany rus.

Bany casulá.

Un senyor veyent á un estudiant que portava un gran estrep á la levita, esclamá:
—¡Mare de Dèu quin set que porta!
—¡Ay, senyor, contestá l' estudiant, si no portés mes gana que set!

* * *

Un Senyor casat ab una de molt lletja y coqueta, sempre deya:
—¡Que 'n val de pesetas la cara de la meva senyora!

—Ja sab que jo sò franch, li replicá un dia un amich seu, donchs no crech que 'n valguia cap.

—¡Vosté, contestá lo marit, hagués de pagar lo coloret que ha gastat de deu anys á aquesta part!

* * *

—Home; ¿qué li va portá molt dot la seva senyora.

—Res enterament.

—¡Si que la va péndrer barato!

—Ara es quant comprench que lo barato es car.

* * *

—¿Sabria donarme una rahó per qué la festa de Sant Cristófol no va ser tan bona com altres anys?

—Prou: porque ara la gent mes s' estimen feynas que festas. Avans las festas se feyan de grat, y ara 's fan per forsa.

EPÍGRAMAS.

—Donya Rosa rica y vella
Ha mort aquet demati.
—¡Llástima! dos dias antes
Era un excél-lent partit.

—¡Quánt t' estimo!

—¡Y jo, Leonor!

—¿Qué no 'm donas cap diner?

—¡No!! L' amor, ja ho déus saber,
Se paga sols ab amor.

En un poblet de la costa, l' arcalde sabent que aquell estiu per la població corrian alguns granujas que prenian los mocadors y portamonedas de las butxacas, va cridar al seu agutsil y li doná orde pera que fes agafar á tots los que se entretenian en péndrer cosas. L' agutsil que inmediatamente maná agafar á tots los que prenian banys de mar.

—¿Qué heu fet, home? li va dir l' arcalde.

—Senyor, contestá l' agutsil, si no he fet mes agafada, es porque no sabriam ahónt ficar los presos; he sapigut que casi tot lo poble pren xocolate.

FÁBULA DEL NOY.

Lo relotje de 'n Lluís de mal que anava
Tot sovint, tot sovint se li parava;
Y deya 'l relotjer que, ans que 's parés,
Fóra molt menos mal que s' atrassés.

D' aquí trech per resultat,
Que mes val atrassar que estar parat.

LO MESTRE.

—¡Dihuen que D. Hermógenes ha quebrat!
Ya van no sè cuántas vegadas que quiebra.
—Sí; l' altra dia un amich d'ell me deya
que las quiebras del tal senyor eran lo seu pa
de cada dia.

* * *

—¿Cóm es, senyor Francesch, que sempre crida contra 'ls ferro-carrils?

—Perque son contraris á una gran virtud.

—¿Vol dir? ¡Ca!

—¡Vaja! La Doctrina diu: «contra Peresa, Diligencia,» y d' ensá que hi han ferro-carrils apenas se trova una diligencia per remey.

* * *

Una senyora va indagar que la seva criada estava en relacions amorosas ab lo seu marit. La senyora va cridar á la criada y li digué:

—Aquí t'è la soldada; ja pót agafar los trastels y anarsen, que per fer las feynas que vosté fa, no necessito criada.

SÍMILS DE JARDÍ.

¿En qué se semblan las plantas als magats humits?

—En que floreixen.

¿En qué se sembla un pom de flors al abecedari?

—En que 's passa.

¿En qué sembla una planta al passeig de Gracia?

—En que s' ha de regar.

¿En qué se semblan los lliris als gossels?

—En que n' hi han d' aygua.

¿En qué se semblan las passioneras als homens?

—En que tenen passions.

¿En qué se semblan las carbasseras á las casadas de mal cap?

—En que están enredadas.

Sol-lució á las xaradetas del número anterior.

I. A-ca.—II. Pi-pa.

Sol-lució al reíra il-lustrat.

Marit y molla, dintre d' una olla.

Sol-lució á la endevinalla.
Petit home, gros barret.

ENDEVINALLA.

XARADETAS.

I.

Fa primera un barret nou;
La segona es nom de dona
Y també es qualitat bona.
Lo tot es un mal. Y prou.

II.

La prima es fresca y molt gran;
Fa olor llegida al revés.
Dos es célebre en l' historia;
Y al revés, bon aliment.
Lo tot es molt necessari
Y sobre tot als fusters.

GEROGLIFICH.

En lo próxim número donarem las sol-lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1866.—Imprenta de Narcís Ramírez y Companya.
Pasatje de Escudillers, número 4.